

นี่...คุณเกี่ยวอะไรกับผม

นาง ก. ซึ่งได้ยื่นใบลาเพื่อเดินทางไปต่างประเทศได้มาติดต่อที่กองการเจ้าหน้าที่ เพื่อทวงถามเรื่องใบลาดังกล่าว แต่นาย ว. ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องการลานั้นกลับไม่อยู่ที่โต๊ะ นางสาว จ. ซึ่งอยู่ในกองเดียวกันเห็นว่า นาง ก. มาตามเรื่อง นาย ว. ก็ยังไม่อยู่ที่โต๊ะ จึงได้ไปหยิบแฟ้มเอกสารที่โต๊ะ นาย ว. เพื่อเอาเอกสารดังกล่าวให้นาง ก. ไป แล้วเก็บแฟ้มเอกสารไว้ที่เดิม แต่พอนาย ว. กลับมาถึงโต๊ะรู้เรื่องเข้าก็โวยวายใหญ่โต พุดจาอะอะเสียงดังลั่นห้องต่อว่าคำทอนนางสาว จ. อย่างไม่พอใจที่มารบกวนงานของตน นาง ข. หัวหน้างานเดินเข้ามานาย ว. ก็ยังไม่สนใจ

“พูดกันดี ๆ ก็ได้ ทำไมต้องพูดเสียงดัง” นาง ข. พูดแบบข่มอารมณ์

“คุณเกี่ยวอะไรกับผม” นาย ว. ปราศจากเยื่อใยอย่างดูแคลน

“ทำไมฉันจะไม่เกี่ยว ในเมื่อฉันเป็นหัวหน้าเธอ ถ้าเธอไม่หยุดฉันจะร้องเรียน” นาง ข. เริ่มเสียงดังแบบสะกดอารมณ์ไม่อยู่

“คุณไม่ใช่หัวหน้าผม อยากไปร้องก็เชิญ” นาย ว. ทำท่าย หลังจากนั้นก็ทั้งสองก็ได้ถกเถียงกันอีกพักหนึ่งจนนาย ว. เดินออกไปจากห้อง

หลังจากนั้น นาง ข. จึงได้มีหนังสือไปถึงท่านอธิบดี ซึ่งต่อมาได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยในเรื่องดังกล่าว ผลการสอบสวนของคณะกรรมการฟังว่า ทั้งคู่ทะเลาะวิวาทกันในสถานที่ราชการจริง นาง ข. ก็มีพฤติการณ์ที่ไม่รักษาระเบียบวินัย โดยได้ต่อว่าโต้เถียงจนเกิดการทะเลาะวิวาทในลักษณะตะเบ็งเสียงดังใส่กันกับนาย ว. ในลักษณะต่างฝ่ายต่างไม่มีใครยอมใครในสถานที่ราชการ อันเป็นการไม่สมควรและไม่เหมาะสม พฤติการณ์จึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่สุภาพเรียบร้อยและไม่รักษาความสามัคคีระหว่างข้าราชการด้วยกัน และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๗) มาตรา ๘๒ (๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ นาง ข. และนาย ว.

นาง ข. อุทธรณ์โทษทางวินัยดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ตามมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผลการวินิจฉัยของ ก.พ.ค. มีความเห็นว่าการนี้แม้ไม่มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรแต่งตั้งให้นาง ข. เป็นหัวหน้างาน แต่ในทางปฏิบัติก็ได้เคยมีการมอบหมายด้วยวาจาให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งปฏิบัติงานเป็นหัวหน้างานมาแล้วเช่นกัน ประกอบกับมีพยานบุคคลให้ถ้อยคำว่า นาย ว. ทำงานเกี่ยวกับการลาทุกประเภท ซึ่งเป็นงานที่อยู่ในส่วนที่นาง ข. เป็นผู้รักษาการแทนหัวหน้าฝ่าย การทำงานของนาย ว. จะต้องผ่านงานนาง ข. ด้วย จึงรับฟังได้ว่า นาง ข. ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าฝ่าย ซึ่งถือได้ว่าเป็นผู้บังคับบัญชาขั้นต้นของนาย ว. ด้วย

สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาทำให้การของพยานทั้งหมดแล้ว เชื่อได้ว่าขณะเกิดเหตุมีผู้อยู่ในห้องทำงาน จำนวน ๕ คน นอกเหนือจากคู่กรณี ซึ่งทุกคนให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า นาย ว. เข้ามาอะอะโวยวายใส่นางสาว จ. จนนาง ข. ต้องไปห้ามปราม แต่นาย ว. ไม่ยอมฟัง จึงมีการพูดจาโต้ตอบกันด้วยเสียงดังแต่นาง ข. ไม่ได้พูดจาหยาบคายหรือเ้าสะเอวชี้หน้า ประกอบกับสถานที่เกิดเหตุเป็นพื้นที่ปิดเป็นห้องทำงานของเจ้าหน้าที่ มิได้เป็นพื้นที่ใช้สำหรับการให้บริการแก่ประชาชนแต่อย่างใด นอกจากนี้ นาง ข. เป็นผู้รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นหนังสือไปถึงอธิบดี กรณีนี้จึงเห็นว่า การกระทำของนาง ข. ที่เข้าห้ามปรามนาย ว. มิให้ส่งเสียงดัง เป็นการห้ามปรามในฐานะที่ตนเป็นผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีหน้าที่รักษาวินัยของผู้ใต้บังคับบัญชา มิใช่เป็นการสมครใจเข้าทะเลาะวิวาทตามที่ถูกลงโทษ

จึงให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นาง ข. เนื่องจากการกระทำของนาง ข. มิใช่การสมครใจทะเลาะวิวาทกับนาย ว.

ข้อคิดของเรื่องนี้ “เมื่อความโกรธกระทบจิตใจ...หยุดคิดสักนิด...มีเช่นนั้น ท่านอาจพลิกสิ่งที่สวยงามในชีวิตกับคำพูดหรือการกระทำที่สร้างความสะใจเพียงไม่กี่วินาที”